

εἶναι τὸ Ἑλληνικὸν ὑποδιαιρούμενον εἰς δύο τάξεις, καὶ ἡ μὲν πρώτη ἔχουσα ὑπὲρ τὰς εἴκοσι μαθητρίαις διδάσκεται ἀρχὰς Ἑλληνικῶν μαθημάτων, Γραμματικὴν, Ὄρθογραφικὴν, Κατῆχθισιν. Γεωγραφίαν, Ἑλληνικὴν Ἱστορίαν, Ἀριθμητικὴν, Καλλιγραφίαν καὶ χειροτεχνήματα· ἡ δὲ δευτέρα ἢ ἡ ἀνωτάτη τοῦ Σχολείου τάξις, διδάσκεται τὰ αὐτὰ μαθήματα τῆς δευτέρας τάξεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου παραδιδόμενη περιπλέον δεινότερους περὶ τοὺς Συγγραφεῖς, ἀρχὰς συντάξεως, θεωρίαν Γραμματικῆς, καὶ Γενικὴν Ἱστορίαν. Καὶ ταῦτα μὲν ἐπὶ τοῦ παρελθόντος. Ἐνταῦθα ἴσως μᾶς εἴπη τις τοῦτο· τὸσαῦτα κοράσια καὶ τὸσαῦτα μαθήματα διδάσκονται ὑφ' ἑνὸς μόνου ἀνθρώπου; ὄχι βέβαια· ἀλλ' ἰδοὺ τί συμβαίνει· τὸν διδάσκαλον βοηθεῖ καὶ ἡ διδασκάλισσα Κ. Ἀνέτα Σωτηροπούλου, τὰ χειροτεχνήματα διευθίνει ἡ Κ. Π. Πιττακοῦ, βοηθομένη καὶ ἀπὸ δύο ἄλλας διδασκάλισσας, τὴν Κ. Ἀναστασίαν Παναγιώτου καὶ τὴν Κ. Κλεάνθη Παιπάρογλου. Αἱ δύο τελευταῖαι ἐργάζονται καὶ εἰς τὸ Νηπιακὸν καὶ εἰς τὸ Ἀλληλοδιδασκτικὸν καθ' ὥρας διωρισμένας, ἐπομένως ἡ Σχολὴ ἔχει κατὰ τὸ σύστημα τοῦ διευθυντοῦ καὶ ἄλλο ἀξιόλογον πλεονέκτημα, ὅτι αἱ ἀνώτεροι τάξεις διδασκόμεναι, διδάσκουσι τὰς κατωτέρας. Ἄξιον ὁμῶς παρατηρήσεως εἶναι, ὅτι αἱ ἀνω διδασκάλισσαι ὑπῆρξαν ποτὲ μαθήτριάς τῆς αὐτῆς Σχολῆς καὶ τοῦ αὐτοῦ διδασκάλου ἐκπαιδευθεῖσαι παρ' αὐτοῦ ἀρίστως, ἡ Κ. Σωτηροπούλου ἐτελείωσε πρὸ 5 ἔτη τὴν σειράν τῶν μαθημάτων τῆς καὶ ἤδη διδάσκει ἐν τῇ αὐτῇ Σχολῇ μεταδίδουσα ἀόκως τὰ κατὰ δύναμιν ὁμοίως καὶ αἱ ἄλλαι.

Τοιοιούτοτρόπως εἶναι διοργανισμένον τὸ Ἐκπαιδευτήριον τοῦτο καὶ ἡμεῖς οὔτινες εὐρεθέντες καθ' ὅλας τὰς ἡμέρας τῶν ἐξετάσεων του καὶ ἰδόντες ἰδίους ὄμμασι τὰς προόδους του, ἠθέλαμεν εἶσθαι ἀχάριστοι ἐὰν δὲν ἀποδώσωμεν τοῦλάχιστον τὸν δικαίον ἔπαινον εἰς τὸν Κ. Μαρκουλίδην, μὴ φαινομένης ἄλλης ἀμοιβῆς, ὅστις μοχθῶν πάντοτε, ὑπὲρ τῶν θυγατέρων μας ἐπιμελῶς καθ' ἑκάστην καὶ αὐτὰς τὰς Κυριακάς ἕως τὴν Μ. ἐργαζόμενος, μὴ φυλάττων παρὰ μόνον ὀλίγας ἑορτὰς ἀνεὶ παραμικρὰς διακοπῆς τὸ θέρος, καὶ ταῦτα τὰ βλέπωμεν ὀφθαλμοφανῶς ὀκ-ὼ κατὰ συνέχειαν ἔτη.

Αἱ ἐξετάσεις τοῦ Παρθεναγωγείου τούτου διαρκέσαι μίαν περίπτου ἐβδομάδα ἐχαροποίησαν τοὺς πάντας διὰ τὰς ὁποίας εἰδείξαν προόδους· καὶ ἐφέτος ὡς καὶ ἄλλοτε κατὰ συνήθειαν ἀπελύθη μία τάξις, ἡ ἀνωτάτη. Εὐχαριστοῦμεν καὶ πάλιν ἐκ ψυχῆς τὸν Κ. Δημ. Μαρκουλίδην, ὅστις σημαντικῶς ὑπομένων ἀπολαμβάνει ἀπὸ τῶν δημόσιόν μας μόνον μειδιάματα εὐλικρινῆ καὶ ἄδολα ἀντὶ τῶν ταπεινῶν του ὑποκλίσεων.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ὁ ΠΑΡΑΔΟΣΟΣ ΙΕΡΟΚΗΡΥΞ.

Ἄνθρωπος, περίφημος ἱεροκῆρυξ καππουκῖνος, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους Λουδοβίκου ΙΔ'. διεπραγματεύετο μὲ γελωτώδεις τρόπους τὰς ἀληθείας τῆς θρησκείας. Ἀπλῶν ποτὲ περὶ τῆς τελευταίας κρίσεως, ἔλαβεν μίαν κεφαλὴν νεκροῦ, καὶ μὲ φωνὴν μεγαλοπρεπῆ ἀποικεινόμενος πρὸς αὐτήν, «Ὁμίλησε, τὴν ἔλεγεν, ὀμίλησε. Να μὴ ἦσαι τὸ κρανίον κἀνεὸς κριτοῦ; Δὲν ἀποκρίνεσαι; Ἡ σιωπὴ σου εἰς κατάφασιν.» Βάλλον δ' ἔπειτα δικαστικὸν πῖλον ἐπ' αὐτῆς, «Δὲν διεφθίρες μὲ χρυσίον τὴν δικαιοσύνην; Δὲν ἐκώφανες πολλάκις εἰς τὴν ἀκρόασιν; Δὲν συνεννόηθης μετὰ τοῦ δικηγόρου, μετὰ τοῦ συμβολαιογράφου, διὰ τὴν ἀπαλλοτριώσεως τὴν χήραν καὶ τὸν ὄρφανόν ἀπὸ τὰ δικαιωμάτων των; Δὲν ἀποκρίνεσαι; Ὅποιος σιωπᾷ καταφάσκει,» Καὶ ῥίπτων τὸ κρανίον τοῦτο, ἔλαμβανεν ἄλλο ἀνά χειρᾶς· «Δὲν εἶναι σὺ ἡ κεφαλὴ κάμμιᾶς ἀπὸ ἐκείνας τὰς ὥραιας τὰς κόυφας, αἱ ὁποῖαι εἰς ἄλλο δὲν ἀσχολοῦνται εἰς τὸν κόσμον, παρὰ νὰ ξηροκαμαρώνωσι; Δὲν ἀποκρίνεσαι; Ἡ σιωπὴ σου εἰς κατάφασιν.» Ἐπιθέτων δ' ἔπειτα γυναικίον τινὰ κόσμον ἐπὶ τοῦ βδελυροῦ τούτου κρανίου· «Κεφαλὴ κόυφη, ἔλεγεν» εἰπέ με τώρα ποῦ εἶναι τὰ γοητευτικὰ ἐκεῖνα ὄμματά σου, τὰ ὁποῖα ἐστριφογύριζες μὲ τόσην χάριν καὶ ἐμάγευες τὸν ὄρῳνα; Ποῦ εἶναι τὸ νόστιμον ἐκεῖνο σιόμα, τὰ χαρίεντα ἐκεῖνα μειδιάματά σου, τὰ κοράλλινα σου χεῖλη, τὰ ὁποῖα ἐπεμψαν εἰς τὴν κόλασιν τόσον πλῆθος λατρευτῶν σου; Ποῦ εἶναι οἱ ὀδόντες σου οἱ ὁποῖοι ἦσαν ὡς μαργαρίται καὶ διὰ τοὺς ὁποίους ἐναβρύνεσο; Ἐκεῖνος ὁ ἀλαβάστρινος λαιμὸς σου; Ἐκεῖνο τὸ ἐρύθημα τοῦ προσώπου, ἐκεῖνα τὰ ψιμύθια. . . .» Ἀπελθε μισρὰ κεφαλῆ. . .» Καὶ οὕτως ἐξηκολούθει ὁ καππουκῖνος καὶ μὲ ἄλλας κεφαλὰς, συνδιαλεγόμενοι μετ' αὐτῶν κατὰ τὸν ὁποῖον ἤθελε νὰ δώσῃ εἰς ἕκαστον ὑποκείμενον,

Ἄνθρωπος, περίφημος ἱεροκῆρυξ καππουκῖνος, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους Λουδοβίκου ΙΔ'. ἠρώτησε τὸν περίφημον τῆς Γαλλίας Ἱεροκῆρυκα Βουρδαλὸν τὴν γνώμην του περὶ τοῦ πατρὸς Ὀνωρὰ τε. «Μεγαλειότατε,» ἀπεκρίθη ὁ ἱεροκῆρυξ οὕτως Ὀνωρᾶτος σαγηνεῖται τὰ ὄντα, πλὴν διασπαράσσει τὰς καρδίας. Καὶ εἰς τὰς διδάχας του ἀποδίδονται τὰ βαλάντια τὰ ὁποῖα κλέπτονται εἰς τὰς ἰδικὰς μου.»